

12

Așa că iată-l, bre omule, pe nea Nicu al nostru transformat în ditamai muscoiul, cu reflexe verzui și cu ochii cât ridichile, hălăduind pe unde îl duc aripile. Prima și prima dată, nimereste într-o sală de clasă. Se așază pe tabloul cu chipul lui și ascultă. E ora de istorie, iar un elev clăpăug este la lecție.

— Mda, acum ia zi tu, Pandele, ce eveniment important a avut loc în țara noastră în 1918? Întreabă profesorul.

— În 1918 a avut loc Marea Unire din 1918, tovarășe profesor!

— Nu-i rău, Pandele, dar altceva aștept de la tine... Te rog să te concentrezi. Ce altceva s-a mai întâmplat? Ceva mai important...

— De asemenea, în 1918 s-a născut la Scornicești tovarășul Nicolae Ceaușescu, Secretar General al P.C.R. și președinte al R.S.R.

— Asta-i, Pandele! Bravo! Doar o singură întrebare mai am pentru tine și după aia poți să treci la loc... Ia spune tu ce eveniment important a avut loc în 1848.

Pandele pare încurcat. Se vede pe fața lui că-i pe lîngă. Își frămîntă degetele. Hai, că-i simplu, bîzîie muscoiul, ca încurajare. Pînă la urmă, elevul se hotărăște și deschide gura :

— Păi... la 1848... s-au sărbătorit... ăăă... 60 de ani pînă la nașterea tovarășului Nicolae Ceaușescu, Secretar General al P.C.R. și Președinte al R.S.R.

Cît era el de uns cu toate alifiile, nea Nicu nu se gîndise niciodată la chestia asta. „Are stofă de propagandist, clăpăugul“, își spune el, decis să nu-i piardă urma. Cumva, îi dădea dreptate, că doar istoria se derula cu necesitate în sensul nașterii lui și al ajungerii lui în fruntea statului, nu? Pînă la urmă, puștiul era un vizionar... Numai că unul care se născuse prea tîrziu.

Mai bîzîie el ce mai bîzîie și intră în clasa de alături. Acolo se desfășura ora de cunoștințe social-politice. Era pe sfîrșite.

— Acum are cineva vreo întrebare, vreo nelămurire? se interesează profesoara. Văd deja o mîna sus. Ia să auzim, Viorel.

— Păăi, spuneți că în comunism o să dispară banii. Cum o să-și mai cumpere oamenii cele necesare traiului dacă nu mai sînt bani?

— Bravo, Viorel, bună întrebare, zîmbește profesoara. O să vă dau un exemplu, ca să înțelegeți mai bine. Să spunem, Viorele, că părinții tăi au nevoie de făină de porumb. Ei nu vor mai merge la magazin pentru ea, ci la o magazie imensă, de unde fiecare își ia cît are nevoie, fără să plătească. Apoi vor merge în piața centrală și acolo va fi o grămadă mare-mare de cartofi, din care, tot așa, iau cît au nevoie, în funcție de numărul de membri ai familiei. Și asta fără nici un ban. Acum ai înțeles?

— Am înțeles, tovarășa. Numai că nouă nu ne prea plac nici cartofii și nici mămăliga...

— O să vă placă, Viorele, o să vă placă! Te rog să mă crezi!

Nea Nicu iese din clasă, bătînd nervos din aripi. În hol, doi profesori stau de vorbă la o țigară.

— Eu zic că democrația socialistă s-a născut în rai, zice unul dintre ei, ochelariștii.

— Cum așa? se minunează celălalt, bărbosul.

— Păi, da, chiar în momentul în care Dumnezeu a făcut-o pe Eva, i-a arătat-o și i-a spus lui Adam: Acuma, omule, ia și alege!

— Ha! Ha! Ha! E bună!

Și-așa nu-i suporta el pe intelectuali, dar gata, era hotărît să ia măsuri. Avea dreptate Leana cînd spunea că ochelariștii și bărboșii sînt

dușmanii deghizați ai poporului. Că ar trebui puși să facă sport în agricultură, să scoată sfecla cu dinții și cartofii cu lingurița de înghețată, dar cu normă, nu așa. Ea nu-i suferea de pe vremea când era tinerică, în ilegalitate, și vindea semințe în gară. Ăștia niciodată nu-i cumpărau bunătate de marfă. Mereu erau cu nasul pe sus. Luau copiilor acadele, în loc să încurajeze producția autohtonă de floarea-soarelui.

Și, planînd el așa deasupra orașului ca un uliu intrat la apă, zărește în spatele unei alimentare o ditamai coada, răsucită și îmbîrligată. Nedumerit, coboară să vadă despre ce-i vorba. Se așază fix pe umărul ultimului venit. Ăsta era un muncitor în salopetă, plin de vaselină pe mâini și cu cheia de paișpe în buzunar. Se vedea de la o poștă că o ștersese de la serviciu.

— Ce se dă aici? o întreabă muncitorul pe tovarășa din față.

— Păi, nu știu, că n-am venit de mult, zice ea. Da', indiferent ce s-ar da, oricum am nevoie.

Mai întreabă el două-trei persoane, dar nimeni habar n-avea. Merge muncitorul de se plictisește, tocmai în capătul rîndului, la primul venit. Era un bătrînel palid, cu ochii duși în fundul capului, cu mîinile vineții, tremurînd din baston.

— Ia zi, moșule, ce marfă se bagă?

— Păi, deocamdată nimic, dragul moșului.

— Da' stai de mult, moșule?

— Aaa, daaa, de dimineață. De cînd mergeam eu așa încetișor pe stradă și deodată mi s-a făcut cam rău... Atunci m-am sprijinit un pic aici de ușă ca să-mi revin... Nu știu cît să fi stat așa, poate un sfert de oră sau poate mai mult... Cînd m-am dezmeticit, deja se făcuse coadă în spatele meu...

— Și dacă nu bagă nimic la alimentară, moșule? Stăm degeaba?

— Da' poate dă bunul Dumnezeu și-or băga ceva... Și-apoi parcă nu-mi vine să mă duc acasă, băiete, n-am mai fost niciodată primul la așa o coadă...

Tare ar fi vrut nea Nicu să le facă o surpriză, să le bage carne calitate extra sau banane cum nici n-au visat vreodată, dar pe loc și-a dat seama că așa, ca muscoi, nu avea nici o putere. Se resemnează și se așază iute pe sacoșa unei femei care tocmai intra în magazinul de vizavi.

— Nu vă supărați, aveți pește? zice femeia.

— Nu, aici nu avem carne, alături nu au pește, răspunde amabilă vânzătoarea.

Așa carevasăzică, mormăie muscoiul. Iar lui îi spuneau în fiecare dimineață la raport că magazinele gem de bunătăți, se rup rafturile de carne și lapte, poporul gîngurește fericit ca un prunc, știuleții se fac cît bastoanele milițienilor și

cartofii cît mingile de fotbal, toată lumea rîde, dansează și muncește cu spor. Las' că mai vorbim noi, Avramescule!, își zice el și zboară mai departe.

Ajunge într-un parc, unde este atras de rîsete tinerești. Iată că sînt și oameni fericiți în țara asta, se bucură nea Nicu. Bagă viteză și dă peste un grup de liceeni, adunați ciotcă în jurul unei bănci. Fumau și își treceau o sticlă de băutură de la unul la altul.

— Haideți să vă spun eu unul tare... Cică într-o bună zi moare Vladimir Ilici Lenin. Cu tupeu, se duce direct la poarta raiului. Cînd îl vede, Sfîntu' Petru e gata să facă atac de cord. Ce cauți aici, chelbosule? Hai, întinde-o, locul tău e printre încornorați. Supărat foc, se cară Lenin împărăția lui Scaraoțchi. După o vreme, Sfîntu' Petru se întîlnește cu Aghiuță, care era ajutor de băgător de lemne pe foc la cazanele cu smoală. Ce mai faci, măi, Aghiuță, cum o mai duci?, îl întrebă Sfîntu' Petru. În primul rînd că eu sînt tovarășul Aghiuță, îi spune ăsta țîfnos, iar apoi să știi că Dumnezeu nu există și, ai grijă, revoluția proletară va începe curînd.

— Ha! Ha! Ha! Da știți voi de ce a murit tovarășul Andropov?

— Nuuuu, strigă ceilalți în cor.

— Nici eu nu știu exact, dar cică la autopsie tare s-a mai zvîrcolit săracul...